

legalnie w tym państwie członkowskim i mającą z pierwszego małżeństwa dziecko, które jest obywatelem Unii, oraz z ich wspólnym dzieckiem, mającym także status obywatela państwa trzeciego, o ile taka odmowa nie doprowadzi do pozbawienia obywatela Unii, którego sprawa dotyczy, możliwości skutecznego korzystania z istoty praw przyznanych przez status obywatela Unii. Dokonanie stosownych ustaleń należy do sądu odsyłającego.

Wnioski o wydanie kart pobytu na zasadzie łączenia rodzin, takie jak rozpoznawane w postępowaniu głównym, wchodzą w zakres dyrektywy Rady 2003/86/WE z dnia 22 września 2003 r. w sprawie prawa do łączenia rodzin. Wykładni jej art. 7 ust. 1 lit. c) należy dokonywać w ten sposób, że o ile państwa członkowskie są uprawnione do tego, by wymagać wykazania przez członka rodziny rozdzielonej, iż posiada stabilne i regularne środki wystarczające do utrzymania jego oraz członków jego rodziny, o tyle uprawnienie to powinno być wykonywane w świetle art. 7 i art. 24 ust. 2 i 3 karty, które nakazują państwom członkowskim badanie wniosków o łączenie rodzin w interesie dzieci, których to dotyczy, oraz w trosce o sprzyjanie życiu rodzinnemu, jak również w sposób nienaruszający celu tej dyrektywy oraz jej skuteczności (effet utile). Do sądu odsyłającego należy ustalenie, czy decyzje o odmowie wydania kart pobytu będące przedmiotem postępowania głównego zostały wydane z zachowaniem tych wymogów.

(¹) Dz.U. C 269 z 10.9.2011.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 22 listopada 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de lo Social de Barcelona — Hiszpania) — Isabel Elbal Moreno przeciwko Instituto Nacional de la Seguridad Social (INSS), Tesorería General de la Seguridad Social (TGSS)

(Sprawa C-385/11) (¹)

(Artykuł 157 TFUE — Dyrektywa 79/7/EWG — Dyrektywa 97/81/WE — Porozumienie ramowe dotyczące pracy w niepełnym wymiarze czasu pracy — Dyrektywa 2006/54/WE — Emerytura z systemu o charakterze składkowym — Równe traktowanie pracowników płci męskiej i pracowników płci żeńskiej — Dyskryminacja pośrednia ze względu na płeć)

(2013/C 26/20)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de lo Social de Barcelona

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Isabel Elbal Moreno

Strony pozwane: Instituto Nacional de la Seguridad Social (INSS), Tesorería General de la Seguridad Social (TGSS)

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Juzgado de lo Social de Barcelona — Wykładnia klauzuli 4 pkt 1 Porozumienia ramowego dotyczącego pracy w niepełnym wymiarze godzin zawartego przez UNICE, CEEP oraz ETUC

załączonego do dyrektywy Rady 97/81/WE z dnia 15 grudnia 1997 r. (Dz.U. 1998 L 14, s. 9), art. 4 dyrektywy 79/7/EWG Rady z dnia 19 grudnia 1978 r. w sprawie stopniowego wprowadzania w życie zasady równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zabezpieczenia społecznego (Dz.U. L 6, s. 24) oraz art. 4 dyrektywy 2006/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie wprowadzenia w życie zasady równości szans oraz równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zatrudnienia i pracy (Dz.U. L 204, s. 23) — Pojęcie warunków zatrudnienia — Emerytura z systemu o charakterze składkowym obliczona na podstawie przepisów hiszpańskich i składki uiszczanych przez pracownika i na jego rzecz — Dyskryminacja pracowników zatrudnionych w niepełnym wymiarze czasu pracy

Sentencja

Artykuł 4 dyrektywy Rady 79/7/EWG z dnia 19 grudnia 1978 r. w sprawie stopniowego wprowadzania w życie zasady równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zabezpieczenia społecznego należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie — w okolicznościach takich jak będące przedmiotem postępowania głównego — uregulowaniu państwa członkowskiego, które wymaga od pracowników zatrudnionych w niepełnym wymiarze czasu pracy, z których znaczną większość stanowią kobiety, proporcjonalnie dłuższego okresu składkowego względem pracowników zatrudnionych w pełnym wymiarze czasu pracy, aby uzyskać w danym wypadku prawo do emerytury z systemu o charakterze składkowym, której wysokość jest proporcjonalnie zmniejszona wedle ich czasu pracy.

(¹) Dz.U. C 290 z 1.10.2011.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 22 listopada 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Audiencia Provincial de Barcelona — Hiszpania) — Pedro Espada Sánchez, Alejandra Oviedo Gonzales, Lucía Espada Oviedo, Pedro Espada Oviedo przeciwko Iberia Líneas Aéreas de España SA

(Sprawa C-410/11) (¹)

(Transport lotniczy — Konwencja montrealaska — Artykuł 22 ust. 2 — Odpowiedzialność przewoźników w zakresie bagażu — Ograniczenie w przypadku zniszczenia, utraty, uszkodzenia lub opóźnienia bagażu — Wspólny bagaż kilkorga pasażerów — Zarejestrowanie tylko przez jednego z nich)

(2013/C 26/21)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Audiencia Provincial de Barcelona

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Pedro Espada Sánchez, Alejandra Oviedo Gonzales, Lucía Espada Oviedo, Pedro Espada Oviedo

Strona pozwana: Iberia Líneas Aéreas de España SA

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Audiencia Provincial de Barcelona — Wykładnia art. 3 ust. 3 i art. 22 ust. 2 Konwencji w sprawie ujednoczenia niektórych zasad dotyczących międzynarodowego przewozu lotniczego (konwencji montrealskiej) (decyzja Rady 2001/539/WE, Dz.U. L 194, s. 38) — Odpowiedzialność przewoźników lotniczych w zakresie przewozu lotniczego pasażerów i ich bagażu — Granice odpowiedzialności w wypadku zniszczenia, zagubienia, uszkodzenia lub opóźnienia bagażu

Sentencja

Artykuł 22 ust. 2 Konwencji o ujednoczeniu niektórych zasad dotyczących międzynarodowego przewozu lotniczego sporządzonej w Montrealu w dniu 28 maja 1999 r., podpisanej przez Wspólnotę Europejską w dniu 9 grudnia 1999 r. i zatwierdzonej w jej imieniu decyzją Rady 2001/539/WE z dnia 5 kwietnia 2001 r. w związku z jej art. 3 ust. 3 powinien być interpretowany w ten sposób, iż prawo do odszkodowania i granica odpowiedzialności przewoźnika w przypadku utraty bagażu mają zastosowanie również do pasażera, który dochodzi tego odszkodowania z tytułu utraty bagażu zarejestrowanego na nazwisko innego pasażera, o ile ów zagubiony bagaż rzeczywiście zawierał rzeczy pierwszego pasażera.

(¹) Dz.U. C 290 z 1.10.2011.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 29 listopada 2012 r. — Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej przeciwko Komisji Europejskiej

(Sprawa C-416/11 P) (¹)

(*Odwołanie — Dyrektywa 92/43/EWG — Ochrona siedlisk przyrodniczych — Wykaz terenów mających znaczenie dla Wspólnoty składających się na śródziemnomorski region biogeograficzny — Włączenie do wykazu terenu zaproponowanego przez Królestwo Hiszpanii — Teren obejmujący rzekomo strefę brytyjskich wód terytorialnych Gibraltaru i strefę morza pełnego — Skarga o stwierdzenie nieważności — Akt wyłącznie potwierdzający*)

(2013/C 26/22)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (przedstawiciele: S. Ossowski, pełnomocnik, wspierany przez D. Wyatta, QC, i V. Wakefielda, barrister)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: D. Recchia i K. Mifsud-Bonnici, pełnomocnicy)

Interwenient popierający Komisję: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciele: N. Díaz Abad i A. Rubio González, pełnomocnicy)

Przedmiot

Odwołanie od postanowienia Sądu (siódma izba) z dnia 24 maja 2011 r. wydanego w sprawie T-115/10 Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej przeciwko Komisji Europejskiej, którym Sąd uznał za niedopuszczalną skargę o stwierdzenie częściowej nieważności decyzji Komisji 2010/45/WE z dnia 22 grudnia 2009 r. w sprawie przyjęcia

na mocy dyrektywy Rady 92/43/EWG trzeciego zaktualizowanego wykazu terenów mających znaczenie dla Wspólnoty, składających się na śródziemnomorski region biogeograficzny [notyfikowanej jako dokument nr C(2009) 10406], w zakresie, w jakim utrzymuje ona w wykazie obszar o nazwie „Estrecho Oriental” (ES6120032) zaproponowany przez Hiszpanię, który miałby obejmować strefę brytyjskich wód terytorialnych Gibraltaru i strefę morza pełnego

Sentencja

- 1) *Odwołanie zostaje oddalone.*
- 2) *Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej zostaje obciążone kosztami postępowania.*
- 3) *Królestwo Hiszpanii pokrywa własne koszty.*

(¹) Dz.U. C 298 z 8.10.2011.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 6 grudnia 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Rovigo — Włochy) — postępowanie karne przeciwko Mdowi Sagorowi

(Sprawa C-430/11) (¹)

(*Przeźrenie wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości — Dyrektywa 2008/115/WE — Wspólne normy i procedury stosowane przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich — Uregulowanie krajowe przewidujące karę grzywny, którą można zamienić na karę wydalenia lub karę aresztu domowego*)

(2013/C 26/23)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale di Rovigo

Strona w postępowaniu karnym przed sądem krajowym

Md Sagor

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Tribunale di Rovigo — Wykładnia art. 2, 4, 6, 7, 8, 15 i 16 dyrektywy 2008/115/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich (Dz.U. L 348, s. 98) oraz art. 4 ust. 3 TUE — Uregulowanie krajowe przewidujące karę grzywny w wysokości od 5 tys. do 10 tys. EUR na obcokrajowca, który nielegalnie wjechał na terytorium kraju lub nielegalnie na nim przebywał — Dopuszczalność uznania nielegalnego pobytu za występki — Dopuszczalność zastąpienia grzywny natychmiastowym wydaleniem na okres co najmniej pięciu lat lub karą ograniczenia